

A TENDA QUE ME FACIA CHORAR.

Era o mes de Novembro...

Un día miña nai mandoume ir mercar 2 botellas de auga, porque era un día de moita calor. Fun a tenda máis cercana chamada "CHORAQUEMAREA".

Eu non comprendía o nome pero aínda así entrei. No bolso levaba 2€ e 50 céntimos. Con toda a miña ledicia pedínlle á muller da tenda que me vendera o que a miña nai me encomendara.

Pagueille as botellas á señora, e deseguida saín fóra da tenda. De súpeto dinme conta de que se me esquecía a chaqueta rosa. Entrei de novo, pero non a atopei entón pregunteille á señora e díxome que alí non había nada meu. De pronto comecei a chorar e non sabía por que. Eu sabía que non choraba pola chaqueta (non me gustaba tanto). Ala! marchei para casa.

Pasaron moitos días. Tiven que volver de novo a mesma tenda. Merquei as cousas e comecei de novo a chorar. Non sabía que me pasaba! De camino para casa atopeime con Clara, Marta e Tere. Fomos ao parque a xogar pero decateime de levar as cousas da tenda a miña nai. A compañáronme as miñas amigas.

Despois volvemos de novo ao parque. Alí saltamos á corda, xogamos ao brile Pasamolo pipa! O día seguinte Era HALLOWEN! Fomos pedir polas casas caramelos, gominolas, galletas... Que cousas máis ricas nos deron! Mmmmmmm So nos quedaba por visitar a tenda "CHORAQUEMAREA".

Ao entrar pola porta comezamos todos a chorar moitísimo, Coma verdadeiras madalenas! Eu pregunteille a todos Por qué choramos? Que sucede? E eu pensaba paramin Sempre choro nesta tenda!

Quedei observando cos meus compañeiros e decateime que axente que saía tamen choraba . Asustamonos todos e marchamos cara as nosas casas . Eu conteille a miña nai o que nos pasara : Clara aos seus país , Marta tamén , Tere Como non ! Todos os nosos país , extrañados , reuníronse e decidiron ir falar coa dependenta daquela tenda . Foi bo ... !Eles comezaron a chorar ; tampouco sabían por que e decidiron ir falar co alcalde .

-Señor alcalde vaia mirar que sucede naquela tenda . Dixeron todos os país asustados .

-Non vos preocupedes que agora imos .

No camino o alcalde tropezou pero non lle pasou nada . Ao entrar pola porta da tenda o alcalde comezou a chorar tamén , todos pensamos que fora porque tropezara pero non era iso .

De novo todos comezamos a chorar ... pensábase que era una maldición . O alcalde chamou aos bombeiros , a policía e a todos os corpos de seguridade que existían . Investigaron e ninguén descubría que sucedía ... cando de supeto empezamos a cheirar algo moi raro e cando miramos cara arriba ...

Unhas rasiñas de cebolas enormes ! Eran cebolas da aldea (Que grandes !) . Foi cando todos nos decatamos de que non era una maldición nin nada raro , senon unas cebolas peuduradas no teito que te facían chorar .

Naquel momento comprendín por que a tenda tiña aquel nome de " CHORA - COMAREA "

Seudonimo : PEREIRA